

ZILAHY ÁGNES

LÁNYOK, ANYÁK,
UTAZÁSOK

HOPPÁ

Anyu a LIFE magazin főszerkesztője és egyben tulajdonosa is.

Lányos, nyúlánk alakját megőrizte. Csinos, ápolt üzletasszony, aki a korából nyugodtan letagadhatna öt évet, legalább. Fekete, egyenes haja a homlokán tépett frufrus, oldalt fülközepig érő. Amolyan franciás stílusú. Baromira jól áll neki! Úgy néz ki vele, mint egy francia divatmagazin címlaplánya. Égszínkéék szemét fekete hosszú szempillái keretezik és emelik ki porcelán színű arcából, amit aztán kétoldalt leheletfinoman halvány rózsaszínre sminkel. Ajkát hasonló színre rúzsozza. Általában finom anyagú, rafinált szabású kosztümöket visel, elegáns blúzzal vagy pici sállal, egy szép nyaklánccal vagy kítűzővel feldobva. Kedvenc parfümje a kellemes virágillatú Versace.

Az utóbbi időben rengeteget dolgozott, csak a munka és a munka. Megjelentek a sötét karikák a szeme alatt, amik szép vonásait megkeményítették. Fáradtnak és idegesnek tűnt már egy ideje. A munka és az ágy töltötte ki mindennapjait. Sejtteni lehetett, hogy otthon durranni fog a lufi. Már csak idő kérdése volt, hogy mikor.

Apu egy jól menő ügyvédi iroda vezetője. Magas, jóképű pasi. Vigyáz arra, hogy ne pocakosodjon el, ezért aztán has- és futópadozik rendszeresen. Ugyan ötven felé battyog, de nem mondanád meg róla. Megjegyzem, nincs semmi bajom a kövér emberekkel. Úgy vélem, hogy sokat közülük áldott jó humorral áldott meg a sors. Azt viszont leszögezem, hogy a dagi alkat igenis öregít, és nem is keveset. Nem beszélve az egészségügyi

kockázatról! Apura visszatérve: rövidre nyírt hajában egy-egy ősz tincs vegyül, ami még sármosabbá teszi. Forgolódnak is körülötte az ügyvédbojtárok.

Zsu, aki nála tölti gyakorlatát, az idén fog szakvizsgázni. Lesi, issza apu minden szavát. Az az érzésem, valami nincs rendben a csajszi körül. Megjelenése, öltözködése feltűnést keltő, olyan ribis. Csili-vili, ékszerekkel felcicomázott nőci. Testre simuló mini rucija telt idomait hangsúlyozza. Tűsarkú cipőjével körbekopogja aput, mint egy „vadászpinci”. Szerintem abszolút nem illik apu irodai képébe. Ez egy zakós, kosztűmös elegáns világ! Csak nem apámra hajt?

Sejtésem ellenére villámcsapásként ért, amikor apa egyik napról a másikra bedobta a törölközőt. Elmúlt az este, az éjjel. Hajnalodott. Szegény anyám csak várta és várta. Telefonon nem érte el, valószínű kikapcsolta. Zsunál tölthette az éjszakát? Félre az előítéletekkel! Hessegettem el magamtól a rossz gondolatokat.

„Kimaradt az öreg.” Kétségbeesett anyám már azon morfondírozott, hogy hívja a 112-t, amikor úgy hajnal tájt apám megérkezett. A kocsiját a ház előtt parkolta le, ami szokatlan volt tőle. Jó hangosan becsapta a kocsija ajtaját, amire aztán felriadtam és lesiettem a nappaliba. Csörrent a kulcs a zárban, betoppant apu, mint egy időzített bomba.

– Sziasztok! – köszönt kissé bosszúsan. Beszélünk kell! – mondta anyámnak határozott hangon, aki egész éjjel a nappaliban a kanapén ücsörögve, aggódva várta.

Apu hangszínéből ítélve, anyám a szíve legmélyén valamit sejtethetett. Nem mert hinni a fülének, azt hitte, rosszul hall, amikor apám szavait hallgatta.

– Nézd Judit! – kezdett mondókájába apám. Most a mi kis hajónk éppen zátonyon vesztegel. Úgy érzem, hogy fuldoklom ebben a kapcsolatban. Muszáj elmenem egy kis időre, hogy átgondoljam a dolgainkat. Neked is ugyanezt tanácsolom! – mondta kérlelőn, mélyen a szemébe nézve.

Anyám csak ült, mint aki megkukult. Hang bennmaradt, szó fennakadt.

– Szeretlek benneteket, de értsd meg, most el kell mennem! – folytatta türelmetlenül apám.

Aztán gyors léptekkel a gardróbjaához indult. Sietve csomagolta be az utazótáskájába a legszükségesebb cuccait. Indulásra készen még felém fordult, majd átölelt.

– Bárhogy is alakulnak a dolgaink Lüszi, továbbra is támogatlak, mindenben – mondta megnyugtató hangon. – Ez nem változik meg soha, ezt tudnod kell!

Aztán egy puha pusztit nyomott sietősen az arcomra. Mielőtt távozott volna, még egy pillanatra visszafordult az ajtóból, mint aki elfelejtett valamit. Odajött hozzám.

– Fontos – súgta a fülembe. – Hívlak, okvetlen beszélnünk kell! Pssz... ez titok! Majd egy röpké „sziasztokkal” távozott.

Aztán megdermedt a levegő. Anyám csak állt meredten maga elé nézve, mint aki fel sem akarja fogni a történeteket. Vagy, mint aki éppen most kezdi csak kapizsgálni a dolgokat, ébredezve csipkerózsika álmából.

– Most mi lesz, anya? – kérdeztem meglepődve.

– Nem tudom kicsim – mondta idegesen és lehangoltan, majd sietős léptekkel a szobájába ment.

„Basszus, basszus, basszus!” hallatszott ki onnan az artikulatlan üvöltése, ami átment aztán hangos zokogásba.

Anyámat életemben először hallottam káromkodni, ha ezt egyáltalán annak lehet nevezni. Vad düh munkálkodott benne, mint amikor a sebzett vadkan készül a megtorlásra. Egy kis idő múlva kopogtattam az ajtaján.

– Anya, bemehetek? – kérdeztem félénken.

– Lüszi, most ne! Egyedül akarok lenni! Ne félj, nem csinálok semmi őrültséget! – kiáltott ki sírós hangján.

BARÁTNŐK

Muszáj volt felhívnom legkedvesebb barátnómet, Miát, akivel egészen a gimnáziumig együtt koptattuk az iskola padjait. Majd Londonban is, bár más-más egyetemen tanultunk, de közös életcélunk itt is összekötötte sorunkat, mely tovább erősítette barátságunkat. Azóta is tart e szent kötelék. Most, hogy jól mennek a dolgaink, Londonból haza szabadságoltuk magunkat egy röpké időre. Világpolgárok vagyunk, munkánk során röpködünk a nagyvilágban. Hiányzott az otthon illata, a szűk család...

– Bocsika, tudom, hogy hajnalok hajnala van, de muszáj beszélnem veled! Átmehetek?

– Gyere nyugodtan. Dumcsizhatunk! – válaszolta Mia.

Barátnője hangját halva megérezte, valami égbe kiáltó dolog történhetett náluk, kell a baráti segítség.

– Öt percen belül ott vagyok – mondta sietősen.

– Szia Lüszi! – köszönt egy puszi kíséretében Mia, aki már toporogva várta az ajtajuk előtt.

– Szia, Mia! – viszonzta Lüszi kissé bágyadtan.

– Csüccs le a hallban! – kínálta hellyel. – Csipegess müzlit, leöblítjük narancslével. Hozhatok kávé vagy cappuccinot? – próbált kedveskedni.

– Köszí. Most egy falat kaja sem menne le a torkomon. Üdítőt viszont elfogadok.

Mia térült-fordult és már hozta is a narancslével teli poharakat egy ezüstösen csillogó tálcán.